

PODLY

KRÁL

HOLLY BLACKOVÁ

COO
BOO

Podlý král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková
Podlý král – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PODLÝ KRÁL

HOLLY BLACKOVÁ

Kelly Linkové, jedné z mořských panen

Mapa Pohyblivých ostrovů

ELFHAME

Křivý les

Elfhamský palác

Lockenovo panství

INSMOOR

Věž
zapomnění

INSWEAL

Mandragerový
trh

INSMIRE

Mléčný les

Jezero
masek

Madocovo
panství

Pustý žleb

PODMOŘÍ

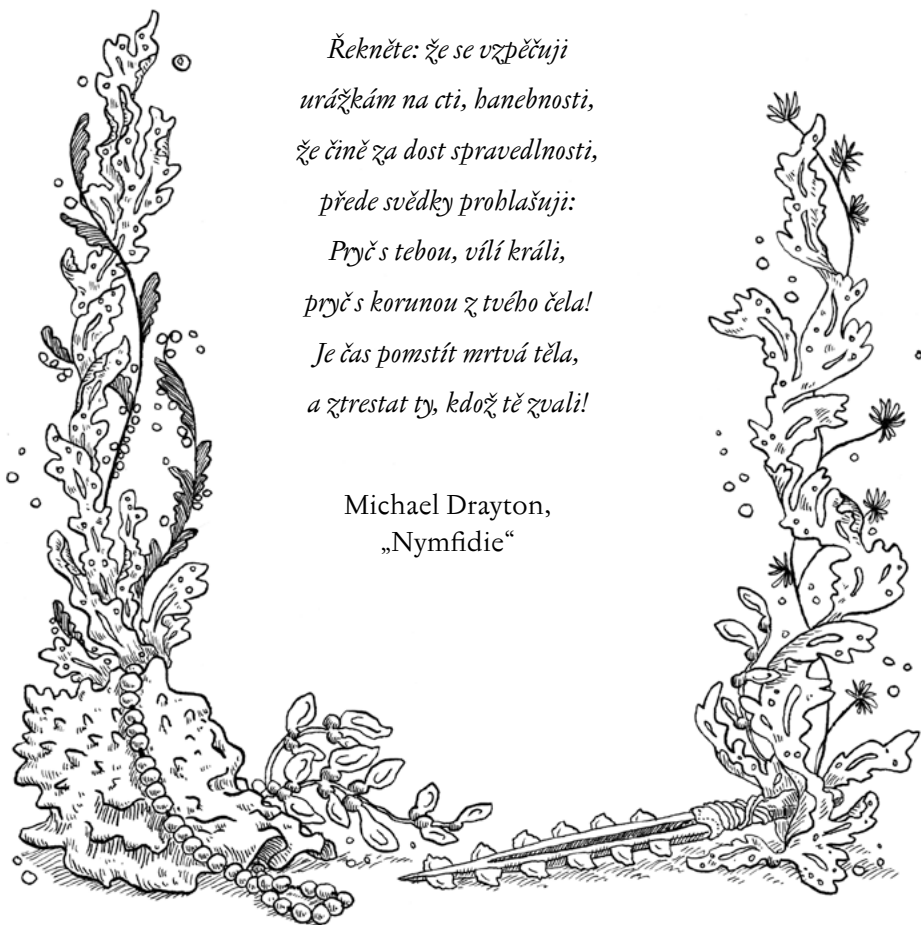

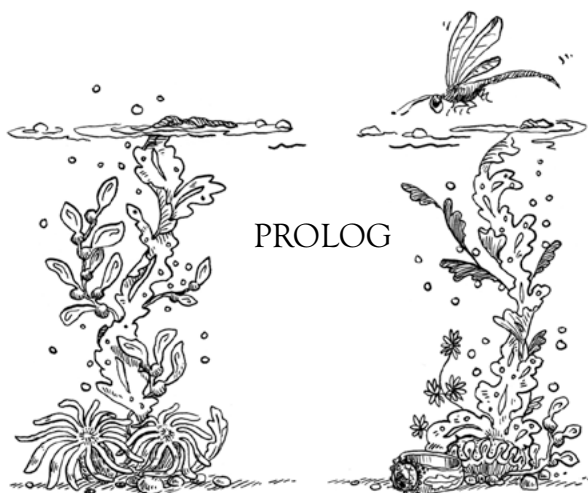
Kniha první

Řekněte: že se vzpěčuji
urážkám na cti, haněbnosti,
že čině za dost spravedlnosti,
přede svědky problašuji:
Pryč s tebou, vílí králi,
pryč s korunou z tvého čela!
Je čas pomstít mrtvá těla,
a ztrestat ty, kdož tě zvali!

Michael Drayton,
„Nymfidie“

Jude zdvihla svůj těžký cvičný meč a zaujala první pozici – připravenost k boji.

Zvykni si na jeho tíhu, říkával jí Madoc. Musíš být tak silná, abys mohla neúnavně vést jeden úder za druhým. První lekce je v sobě takovou sílu vyburcovat.

Bude to bolet. Ale bolest tě utuží.

Zabořila nohy do trávy. Vítr jí čechral vlasy, zatímco plynule střídala jednotlivé pozice. První: meč před tělem, lehce nakloněný na stranu, aby jí chránil trup. Druhá: hruška jílce vysoko, jako by se čepel meče proměnila v roh, který jí vyrůstá z hlavy. Třetí: zpět k boku a vzápětí zdánlivě nenuceným půlobloukem dostat meč před tělo. Čtvrtá: opět vzhůru, k rameni. Každý postoj se mohl snadno stát útočným nebo obranným. Boj s mečem byl jako hra v šachy, kdy je nutné předvídat, co soupeř udělá, a provést protiúder dřív, než je člověk zasažen.

Ale byly to šachy, které nešlo hrát jinak než celým tělem. Šachy, které končily pohmožděninami, únavou a zlostí na celý svět i na sebe samou.

Nebo se to spíš podobalo jízdě na kole. Když se jako malá učila jezdit, neobešlo se to bez pádů. Kolena měla samý strup, až se její máma bála, že jí na nich zůstanou jizvy. Ale Jude si pomocná kolečka sama odmontovala. Přičilo se jí jezdit opatrně na chodníku, jako to dělala Taryn. Jude chtěla jezdit po silnici, rychle jako Vivi, a jestli se jí přitom zadřel pod kůži nějaký ten štěrka, no, tak jí ho zkrátka táta večer pinzetou vytahal ven.

Někdy se Jude po kole zastesklo, ale v Zemi víl jízdní kola nebyla. Místo nich tu byly obří ropuchy, hubení zelení poníci a koně s divokýma očima, vychrtlí jako stíny.

A zbraně.

A vrah jejích rodičů, nyní její nevlastní otec. Madoc, vrchní generál Nejvyššího krále, který ji učil jezdit zběsile rychle a bojovat do smrtelného vyčerpání. Ať na něj udeřila sebevětší silou, jenom se smál. Líbilo se mu, jak Jude zuří. *Oheň*, říkával.

I jí se návaly zlosti líbily. Hněv byl lepší než strach. Lepší než si neustále připomínat, že je člověkem mezi monstry. Žádná pomocná kolečka jí tu už nikdo nenabízel.

Na opačném konci prostranství dohlížel Madoc na to, jestli Taryn provádí sérii pozic podle jeho představ. Také Taryn se učila zacházet s mečem, ale měla jiné problémy než Jude. Její postoje byly dokonalejší, ale tréninkový boj nesnášela. Předvídatelné útoky vykryla nenápaditými kryty, a proto ji bylo snadné vlákat do série pohybů a pak provést nečekaný úder, který z daného vzorce

vybočoval. Pokaždé když k tomu došlo, byla Taryn zlostí bez sebe. Jako by jí vadilo, že Jude pokazila taneční kroky, a ne že vyhrála.

„Pojď za námi,“ křikl Madoc na Jude přes stříbrem zalitý trávník.

Vykročila k němu, s mečem přehozeným přes rameno. Právě zapadalo slunce, ale víly jsou bytosti soumraku, a jejich den se sotva přehoupl do druhé poloviny. Oblohu žíhaly měděné a zlaté odlesky. Zhluboka nasála do plic vzduch prosycený vůní borovic. Na chvíli se proměnila v obyčejné dítě, které se učí novému sportu.

„Budeme bojovat,“ vyzval je Madoc, když se k nim Jude přiblížila. „Vý dvě proti jednomu starému maršálovi.“ Taryn se opřela o meč, až se jeho špička zabořila do hlíny. Takhle s ním neměla zacházet – nesvědčilo to ostří –, ale tentokrát ji Madoc nevyplánil.

„Moc,“ řekl. „Moc znamená schopnost dostat to, co chceš. Moc je schopnost být tím, kdo rozhoduje. A jak moc získáme?“

Jude se postavila vedle sestry. Bylo zjevné, že Madoc očekává odpověď, ale i to, že tato odpověď nemá být správná. „Že se naučíme dobře bojovat?“ navrhla, aby něco řekla.

Když se na ni Madoc usmál, mezi rty se mu zaleskly konce dolních špičáků, delších než ostatní zuby. Rozcuchal jí vlasy. Ucítila na kůži jeho ostré nehty připomínající pařáty. Byl to jen lehký dotek, ale připomněl jí, kým Madoc je. „Moc získáme tak, že si ji vezmeme.“

Ukázal na nízký kopec, na jehož vrcholu rostl trnitý strom. „Místo učení si zahrajeme hru. Tamhle je můj kopec. Běžte a získejte ho.“

Taryn k němu poslušně zamířila, Jude za ní. Madoc s nimi se širokým úsměvem na tváři držel krok.

„A co teď?“ zeptala se Taryn nevzrušeně.

Madoc se zahleděl do dálky, jako by zvažoval, jaká pravidla do hry zahrnout. „Teď ho ubraňte proti útoku.“

„Počkat, cože?“ zeptala se Jude. „Proti tobě?“

„Máme cvičit s mečem, nebo hrát strategické hry?“ zamračila se Taryn.

Madoc jí jedním prstem podepřel bradu a zvedl ji, až se mu Taryn musela podívat do zlatých očí, očí divoké kočky. „Co jiného je šerm než strategická hra ve velké rychlosti?“ namítl naprosto vážně. „Dohodněte se, co uděláte. Jakmile na kmen toho stromu dopadnou sluneční paprsky, přijdu si pro svůj kopec. Když se vám podaří srazit mě aspoň jednou k zemi, vyhrály jste.“

Nato se vzdálil do houštiny opodál. Taryn si sedla do trávy.

„Nechci to dělat,“ povzdechla si.

„Je to jen hra,“ připomněla jí Jude nervózně.

Taryn se na ni zařadila – pohledem, jaký si mezi sebou sestry vyměňovaly, když věděly, že jedna z nich předstírá, že je vše v pořádku, zatímco není. „Fajn. Tak co bychom podle tebe měly udělat?“

Jude zvedla pohled k větvím trnitého stromu. „Co kdyby po něm jedna z nás házela kamením a druhá proti němu vyrazila s mečem?“

„Dobře,“ souhlasila Taryn, vyskočila na nohy a začala do sukně sbírat kameny. „Nemyslíš, že ho to naštvě?“

Jude zavrtěla hlavou, ale pochopila, na co se Taryn ptá. Co kdyby je nedopatřením zabil?

Člověk si musí vybrat *kopec*, na kterém umře, říkávala máma tátovi. Jedna z těch okřídlených frází, kterým měla podle dospělých

rozumět, přestože nedávaly smysl – podobně jako „lepší vrabec v hrsti než holub na střeše“, „pod svícnem bývá největší tma“ nebo zcela nepochopitelné „i kočka se může dívat na krále“. Když teď Jude stála na skutečném kopci a v rukou svírala meč, rozuměla tomu přísloví daleko lépe.

„Připrav se,“ řekla Jude a Taryn bez otálení začala šplhat na strom. Jude se podívala na kmen, na kterém se zalesklo slunce, a přemýšlela, po jaké lsti nejspíše Madoc sáhne. Čím déle bude čekat, tím více se setmí, a zatímco on vidí ve tmě dobře, Jude a Taryn jsou v noci jako slepá mláďata.

Nakonec se žádná léčka nekonala. Madoc se vynořil z lesa a rozběhl se jejich směrem. Spustil povyk, jako by vedl armádu sta mužů. Jude se roztrásla kolena hrůzou.

Je to jen hra, připomínala si horečně. Čím více se Madoc přibližoval, tím méně tomu její tělo věřilo. Všechny zvířecí instinkty, které v sobě měla, ji vybízely k útěku.

Tváří v tvář jeho obrovitosti a jejich nepatrnosti jim teď jejich strategie připadala pošetilá. Vzpomněla si na matku, jak před ní na zemi vykrvácela, znovu se nadechla pachy jejich vyvržených vnitřností. Jako by jí v hlavě zahřmělo. Zemře!

Uteč, vzpínalo se její tělo. **UTEČ!**

Ne, to její matka se pokusila utéct. Jude zaryla nohy do země.

Přinutila se zaujmout první pozici, ačkoli se jí třásly nohy. Madoc měl výhodu, přestože vedl útok na vrchol kopce – měl na své straně energii pohybu. Sprška kamení, kterou ho Taryn zasypávala, měla na jeho tempo nepatrný vliv.

Jude odskočila stranou a ani se jeho první ránu nepokusila vy-

krýt. Schovala se za strom a uskočila i před jeho druhým a třetím úderem. Čtvrtý výpad ji srazil k zemi.

Zavřela oči před smrtícím úderem.

„Je snadné si něco vzít, když se nikdo nedívá. Ale ubránit to, i když máš na své straně veškeré výhody, je proklatě těžké,“ poučil ji Madoc s úsměvem. Zvedla k němu pohled. Madoc ji podával ruku. „Získat moc je mnohem snazší než si ji udržet.“

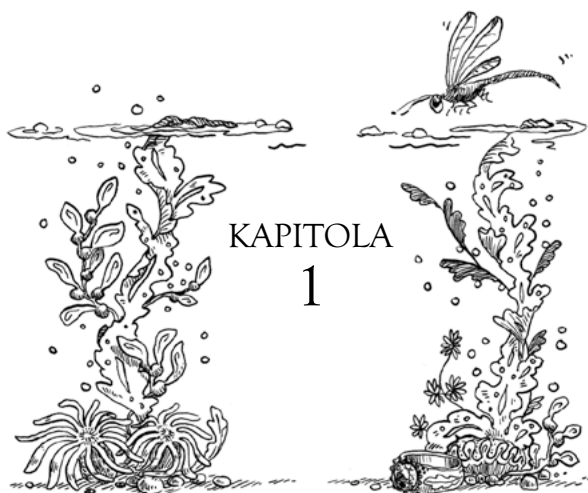
Zmocnila se jí úleva. Tak přece jen to byla hra. Jenom další lekce.

„To nebylo fér,“ stěžovala si Taryn.

Jude nic neřekla. V Zemi víl nebylo fér nic. Už dávno v něco takového přestala doufat.

Madoc vytáhl Jude na nohy a těžkou rukou ji objal kolem ramen. Přitáhl si obě dcery do náruče. Voněl po kouři a zaschlé krvi a Jude se k němu přivinula. Bylo příjemné nechat se obejmout. I od netvora.

Nový Nejvyšší král víl se rozvaluje na trůnu. Korunu má na hlavě posazenou nonšalantně nakřivo, dlouhý, zlověstně nachový plášť sepnutý na ramenou mu splývá až na zem. V lalůčku Cardanova špičatého ucha se třpytí náušnice. Prsty má obtěžkané blyštivými prsteny. Nejokázalejší ozdobou však jsou jeho jemná, rozmrzelá ústa.

Propůjčují mu výraz pitomce, kterým opravdu je.

Stojím po jeho boku, na uctivém místě vyhrazeném pro senešala. Mám být poradcem, kterému Nejvyšší král Cardan nejvíce důvěruje, a chovám se tak, abych odvedla pozornost od toho, kým skutečně jsem – neviditelnou rukou za trůnem, schopnou krále k čemukoli přinutit, pokud by se mi rozhodl zkřížit plány.

Přelétnu pohledem po vílách, jestli nezahlednu zvěda ze Stínového dvora. Zachytili komunikaci z Věže zapomnění, kde je uvězněn Cardanův bratr, a místo pravému adresátovi ji předají mně.

A to je jen nejnovější krize.

Od chvíle, kdy Cardan coby loutkový král usedl na elfhamský trůn, uběhlo již pět měsíců. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem zradila svou rodinu, kdy má sestra odvedla našeho malého bratra do světa lidí, pryč od královské koruny, která by dosedla na jeho hlavu. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem s Madocem zkrížila meče.

Pět měsíců od chvíle, kdy jsem naposledy spala déle než jen několik hodin.

Vypadalo to jako dobrý obchod ve *vilím* stylu, dosadit na trůn někoho, kdo mnou opovrhne, jen aby se Doubek dostal do bezpečí. Bavilo mě obelstít Cardana a přimět ho, aby mi celý jeden rok a den sloužil, a byla jsem šťastím bez sebe, když má malá lest vyšla. Tehdy mi rok a den připadaly jako věčnost. Teď musím přijít na to, jak ho udržet ve své moci – a dál od problémů – i potom, co rok uplyne. Na takovou dobu, aby měl Doubek šanci mít něco, co jsem já neměla: dětství.

Rok a den mi nyní připadá jako prchavý okamžik.

A i když jsem dostala Cardana na trůn svými vlastními machinacemi, i když se zaplétám do intrik, abych ho tam udržela, nepřestává mě znervózňovat, jak nenuceně se chová.

Vládcí Země víl jsou svázáni se zemí. Mystickým způsobem, kterému plně nerozumím, jsou životní mízou a tlukoucím srdcem své říše. Cardan však z tohoto mystéria očividně vybočuje, když se zapřisáhl, že bude jen povalečem, který ke skutečnému vládnutí ani nepřičichne.

Jeho královské povinnosti sestávají převážně z toho, že si nechává líbat ruce obtěžkané prsteny a podkuřovat. Tato část kralo-

vání se mu jistě zamlouvá – polibky, pukrlata a klanění až k zemi. Nemluvě o vínu. Co chvíli si nechává svůj pohár posázený drahokamy dolévat bledě zeleným alkoholem. Už jenom z té vůně se mi točí hlava.

V pauze mezi audiencemi na mě pohlédne a pozvedne černé obočí. „Bavíš se?“

„Jistě ne tolik jako ty,“ odpovím.

Ať mě dřív nenáviděl sebevíc, nebylo to nic oproti tomu, jak mě nenávidí teď – jako by se skomírající knot té svíčky rozhořel v mocný plamen. Tvář mu zkříví úšklebek. Z očí mu srší podlé úmysly. „Jen se na všechny své poddané podívej. Jaká škoda, že ani nevědí, kdo jim ve skutečnosti vládne.“

Jeho slova mi vženou krev do tváří. Cardan vyniká v umění přeměnit kompliment v urážku, v bodnutí, které bolí o to více, že mě vždy uvrhne v pokušení brát jeho slova vážně.

Na tolika oslavách a večírcích jsem se úzkostlivě vyhýbala nežádoucí pozornosti. Teď mě každý vidí v plném svitu svíc, v jednom z mých tří prakticky identických černých dubletů, s mečem Smrtihlavem u boku. Oni zatím víří ve svých kruhových tancích a hrají své písně, pijí své zlaté víno, skládají své hádanky a navzájem se proklínají, zatímco já na ně shlížím z královského pódia. Jsou krásní a hroziví a možná opovrhují mou lidskostí, možná mě zesměšňují, ale jsem to já, kdo zde nahoře stojí, ne oni.

Možná se to od skrývání tolik neliší. Možná se jen schovávám přímo před jejich zraky. Nemohu ale popřít, že moc, kterou mám k dispozici, mi dodává vzpruhu a potěšení, kdykoli si na ni vzpomenu. Jen si přeju, aby si toho Cardan nevšiml.

Při bližším pohledu do vířivého reje zahlédnu sestru Taryn, jak tančí s Lockem, svým snoubencem. S Lockem, o kterém jsem si kdysi myslela, že mě miluje. S Lockem, který v mém srdci probudil něco, co jsem považovala za lásku. Ale vlastně mi chybí jen Taryn. Za večerů, jako je tento, k ní v duchu sestupuji z pódia a kráčím k ní, abych jí důvody svého jednání vysvětlila.

Do její svatby zbývají už jen tři týdny, ale zatím jsme spolu nepromluvíly ani slovo.

Pořád se nabádám, že nejdřív by za mnou přece měla přijít ona. To ona mě s Lockem podvedla. Cítím se hloupě, když se na ně dívám. Jestli se nehodlá omluvit, alespoň by měla předstírat, že není za co se omlouvat. Možná bych to i přijala. Ale nedokážu se snížit natolik, abych to byla *já*, kdo přijde s prosíkem *za ní*.

Sleduji ji, jak tančí.

Madoca se v davu ani neobtěžuji hledat. Místo, kde stojím, je vykoupené jeho láskou.

Před královským pódiem poklekne drobný vrásčitý stařec v šarlatovém rouchu, jehož tvář rámuje oblak stříbrných vlasů. Čeká na audienci. Manžety jeho rukávů zdobí drahokamy a spona ve tvaru mýry, která mu pod krkem spíná plášť, má křídla, která se sama od sebe pohybují. Řečí těla dává najevo svou podřízenost, ale z jeho pohledu číší lačnost.

Vedle něj stojí dvojice bledých víl z Vrchoviny. Mají dlouhé údy a vlasy jim vlají, ačkoli nevané ani mírný vánek.

Ať je Cardan opilý, nebo střízlivý, je Nejvyšším králem a musí své poddané vyslechnout. Musí rozhodovat v záležitostech vážných i malicherných nebo prokazovat laskavost. Nechápu, jak

může někdo z vlastní vůle vložit svůj osud do jeho rukou, ale už jsem si zvykla, že Země víl je plná rozmarů.

Naštěstí mu mohu ze svého titulu šepem radit. Jediný rozdíl mezi mnou a jakýmkoli jiným rádcem je v tom, že mě Cardan musí poslechnout. A pokud mi do ucha oplátkou zaseptá urážky, z nichž mi běhá mráz po zádech, alespoň mi je musí rovněž sdělit šepem.

Pochopitelně tu vyvstává otázka, jestli si takovou plnou moc skutečně zasloužím. *Nebudu sesílat hromy blesky, jen abych se pobavila, prikazuji si. Musím k tomu mít pádný důvod.*

„Á,“ řekne Cardan a nakloní se na trůně dopředu, až se mu koruna sesune do čela. Mocným douškem si přihne z číše a shlédne na trojici žádající o audienci. „To musí být vážná věc, když jste přišli až před krále.“

„Zřejmě jste už o mně slyšel,“ promluví drobný stařec. „Korunu na vaši hlavě jsem zhotovil já sám. Jsem kovář Grimsen a dlouhý čas jsem byl nucen žít ve vyhnanství u Alderkingova dvora. Ten však před nedávnem odešel na věčnost. Země víl dostala nového Alderkinga ve Fairfoldu i nového Nejvyššího krále.“

„Severin,“ vyslovím svou myšlenku nahlas.

Kovář na mě obrátí překvapený pohled, že jsem si dovolila promluvit. Pak se opět zadívá na krále. „Žádám o možnost návratu k Nejvyššímu dvoru.“

Cardan několikrát rychle zamrká, jako by se snažil na starce zaostřit pohled. „Takže jste byl vyhoštěn, nebo jste odešel z vlastní vůle?“

Vybavím si pár věcí, které mi Cardan o Severinovi pověděl, ale o Grimsenovi se nikdy nezmínil. Samozřejmě to pro mě není

prázdné jméno. Je to kovář, který pro královnu Mab vyrobil pokrevní korunu a vetknul do ní magickou sílu. Říká se o něm, že dokáže ukovat cokoli, dokonce i živé bytosti – ptáky, kteří létají, hady, kteří se plazí a mohou uštknout. Zhotovil dvojici magických mečů. Jeden nikdy nemine cíl a druhý dokáže proniknout čímkoli. Bohužel je vyrobil pro Alderkinga.

„Byl jsem mu zavázán přísahou jakožto jeho sluha,“ pokračuje Grimsen. „Když odešel do vyhnanství, musel jsem jej následovat, a tím jsem sám upadl v nemilost. Přestože jsem pro něj vyrobil jen několik bezcenných cetek, váš otec mě považoval za jeho stvoření.

Teď když oba spí věčným spánkem, snažně vás prosím o možnost vrátit se k Nejvyššímu dvoru. Pokud mě přestanete trestat, můj vděk bude tak velký jako vaše moudrost.“

Zadívám se na kováře pozorněji. Najednou je mi jasné, že si jen hraje se slovy. Ale jaký tím sleduje cíl? Jeho prosba působí upřímně, a pokud svou servilnost jen předstírá, není se vzhledem k jeho nevidanému umu čemu divit.

„Proč ne,“ odpoví Cardan, kterého zjevně potěšilo, že ho konečně někdo žádá o něco, co mu může dát. „Tvůj exil právě skončil. Zavaž se mi přísahou a Nejvyšší dvůr ti otevře své brány.“

Grimsen se hluboce ukloní a zatváří se teatrálně utrápeně. „Vznešený králi, žádáte od svého sluhy tu nejmenší a nejnepodstatnější věc, avšak já, který jsem pod podobnou přísahou mnohé vytrpěl, se takto zavázat zdráhám. Dovolte mi, abych vám raději projevils věrnost svými činy, než abych se vám zavázal pouhými slovy.“

Položím Cardanovi ruku na paži, ale on můj varovný stisk od- bude pokrčením ramen. Mohla bych něco říct a – na základě slibu, který mi dal – přinutit jej, aby mě poslechl nebo mi alespoň neprotiřečil, ale nevím co. Mít na své straně věhlasného kováře, který by pracoval pro Elfhame, není maličkost. Jeho přítomnost možná za oproštění od slibu věrnosti stojí.

Přesto na mě z jeho pohledu promlouvá přílišná samolibost, přílišná sebejistota. Čekám z jeho strany úskok.

Cardan promluví dřív, než si v tom stačím udělat jasno. „Tvou podmínku přijímám a prokážu ti laskavost. Stranou od palácových pozemků je staré sídlo s kovárnou. Máš ho mít, a k tomu tolik kovu, kolik si jen budeš přát. Těším se, čím vším na mě uděláš dojem.“

Grimsen se opět ukloní až k zemi. „Vaše štědrost nebude zapomenuta.“

Nezamlouvá se mi to, ale možná jsem příliš opatrná. Možná se mi ten kovář prostě jen nelíbí. Z podrobnějších úvah mě vytrhne další prosebník.

Je to stará čarodějnice, která vládne takovými schopnostmi, že vzduch kolem ní doslova praská magií. Má hubené větévkovité prsty, vlasy šedé jako kouř a nos jako ostří kopy. Na krku jí visí náhrdelník z kamenů, každý s vyrytou spirálou, která upoutává pozornost a mate oko. Když se pohne, její těžký plášť se rozčeří a na okamžik odhalí nohy s pařáty připomínající dravčí spáry.

„Mladý králi,“ řekne babizna. „Přijměte dary od matky Marwe.“

„Nežádám nic než tvou věrnost.“ Cardanův hlas je mírný. „Prozatím.“

„Och, jistě, o mé věrnosti koruně nemusíte pochybovat,“ odpoví a sáhne do jedné z mnoha kapes. Vytáhne odtamtud látku černější než noční obloha, která jako by do sebe pohlcovala veškeré okolní světlo. Látka jí sklouzne po ruce. „Ale vážila jsem sem cestu z jiného důvodu. Mám pro vás vzácný poklad, králi.“

Víly nemají rády dluhy, proto se nikdy neodvděčí za prokázanou službu pouhým poděkováním. Dejte jim ovesnou placku a naplní vám celou místnost obilím, aby pro změnu učinily dlužníka z vás. A přesto se Nejvyšším králům neustále dostává projevu úcty – v podobě zlata, služeb či mečů s vyrytými jmény. Jenom tímto věcem většinou neříkáme *dary*. Ani *poklady*.

Nevím, co si mám o její krátké řeči myslet.

Přede jako kočka. „Já a má dcera jsme utkaly tuto látku z pavoučího hedvábí a nočních můr. Oděv zhotovený z takové tkaniny zastaví i tu nejostřejší ocel, a přitom jej na kůži nepocítíte o nic více než vlastní stín.“

Cardan svraští čelo, ale přesto jeho pohled co chvíli sklouzne k úchvatné látce. „Musím říci, že jsem nic podobného dosud neviděl.“

„Přijímáte tedy to, čím vás chci obdařit?“ zeptá se a nepatrně se jí zalesknou oči. „Jsem starší, než byl váš otec i matka. Starší než kameny v palácových zdech. Tak stará jako kosti země. Přestože jste Nejvyšší král, matka Marwe potřebuje mít vaše slovo.“

Cardan přimhouří oči. Je vidět, že ho rozčílila.

Za jejími slovy ucítím lest a tentokrát vím, co tím sleduje. Než se Cardan zmůže na odpověď, chopím se slova sama. „Mluvíš o *darech*, ale zatím jsi nám tuto obdivuhodnou látku jen ukázala.

Nepochybuji o tom, že by ji král rád měl, kdyby ji dostal darem bez závazků.“

Marwe na mně spočine tvrdým pohledem, chladným jako noc. „Kdo jste, že se opovažujete mluvit za Nejvyššího krále?“

„Jsem jeho senešalka, matko,“ opáčím.

„To za sebe, Vaše Veličenstvo, necháte rozhodovat lidskou holku?“ zeptá se Cardana.

Cardan se na mě dlouze, blahosklonně zadívá, až mi zčervenají tváře. Jako by mě do sebe nasával pohledem. Pak mu zkříví rty úšklebek. „Dámy mají přednost,“ odpoví konečně. „A tuhle zrovna baví držet mě dál od problémů.“

Kousnu se do jazyka, zatímco se Cardan s klidným výrazem ve tváři podívá na matku Marwe.

„Chytrá je dost,“ řekne Marwe, ale vyplivne ta slova jako kletbu. „Dobrá, látka je vaše. Dávám vám jenom ji a nic víc.“

Cardan se k ní nakloní, jako by spolu žertovali. „Pověz mi i ten zbytek. No tak, triky a léčky jsou můj koníček. I ty, na které jsem se málem nechal nachytat.“

Marwe přenese váhu z jedné nohy s pařáty na druhou – první náznak nervozity, který na sobě dala znát. I pro tak starou babiznu, jak o sobě tvrdila, představuje hněv Nejvyššího krále značné nebezpečí. „Dobrá. Kdybyste přijal vše, čím bych vás obdařila, ocitl byste se v moci mého kouzla, a musel byste si vzít za ženu tu, která tuto látku utkala. Mě – nebo mou dceru.“

Po zádech mi přeběhne mráz, když si uvědomím, jaké neblahé následky mohlo jedno neuvážené rozhodnutí přinést. Opravdu mohl být Nejvyšší elfhamský král k takovému sňatku přinucen?

Jistě by se to dalo nějak obejít. Vzpomenu si na posledního Nejvyššího krále, který se nikdy neoženil.

Manželství je mezi vládci Země víl neobvyklé, protože jakmile se někdo na královský trůn dostane, zůstane tam až do své smrti nebo abdikace. Mezi prostým lidem i urozenými vrstvami se uzavírá manželství takovým způsobem, aby se z něj bylo možné vyvázat – na rozdíl od lidského „dokud nás smrt nerozdělí“ obsahuje manželský slib víl dovětek typu „dokud se jeden druhého navzájem nezřekneme“ nebo „pokud jeden druhého ve zlosti neudeří“ nebo chytře formulované „na celý život“, aniž by se specifikovalo, čím život. Ale spojení králů a/nebo královen zrušit nelze.

Kdyby se Cardan oženil, nemusela bych dostat z trůnu jen jeho, aby mohl Doubek převzít moc. Musela bych se zbavit i jeho nevěsty.

Cardan povytáhne obočí, ale z výrazu jeho tváře vyzařuje blažená lhostejnost. „Má paní, lichotíte mi. Netušil jsem, že o mě jevíte zájem.“

Matka Marwe se na něj nebojácně podívá a předá svůj dar Cardanově osobní strážci. „Kéž dorostete do moudrosti svých rádců, Vaše Výsosti.“

„To je zbožné přání mnoha,“ odpoví Cardan. „Pověz mi. Vážila s tebou cestu i tvá dcera?“

„Je tu,“ potvrdí babizna. Z davu vystoupí dívka a hluboce se před Cardanem pokloní. Je mladá a má hustou hřívu rozpuštěných vlasů. Nohy a ruce má nezvykle dlouhé a větovitě, ale na rozdíl od své matky, která je až znepokojivě vychrtlá, je svým

způsobem půvabná. Možná k tomu přispívá i to, že má v podstatě lidské nohy bez pařátů.

Až na to, že směřují dozadu.

„Byl bych příšerný manžel,“ řekne Cardan a obrátí svou pozornost k dívce, která se pod jeho zpytujícím pohledem celá scvrkla. „Ale věnuj mi tanec a ukážu ti své jiné přednosti.“

Změřím si ho podezíravým pohledem.

„Jdeme,“ štěkne Marwe a nepříteliš jemně popadne dceru za ruku. Zatímco ji táhne pryč, ještě se za Cardanem ohlédně. „My tři se ještě potkáme.“

„Všechny se s tebou budou chtít oženit,“ podotkne Locke líně. Poznám jeho hlas ještě předtím, než si všimnu, že zaujal místo po Marwe.

Široce se na Cardana usměje a tváří se spokojeně sám se sebou i se světem. „Lepší mít společnice,“ radí Locke. „Spoustu a spoustu společnic.“

„Říká někdo, kdo strká hlavu do chomoutu,“ připomene mu Cardan.

„No tak, dej pokoj. Taky jsem ti něco přinesl.“ Locke přistoupí ke královskému stupínku. „A nemá to žádné skryté háčky.“ Ani se nepodívá mým směrem. Jako by mě neviděl nebo jako bych byla stejně nezajímavá jako kus nábytku.

Kéž by mi to bylo jedno. Kéž bych zapomněla, jaký to byl pocit stát s ním na vrcholu nejvyšší věže jeho panství a cítit, jak se ke mně tiskne celým tělem. Kéž by mě nezneužil k tomu, aby vyzkoušel, jak silnou lásku k němu má sestra chová. Kéž by mu to nedovolila.

Kdyby se přání proměnila v koně, říkával můj táta, i žebráci by měli na čem jezdit. Další z těch otřepaných frází, které člověk pochopí až na základě vlastní zkušenosti.

„Vážně?“ Cardan se tváří spíš zmateně než zvědavě.

„Rád bych ti daroval sebe – jakožto tvého mistra zábav,“ oznámí Locke. „Prokaž mi tu čest a sám uvidíš, že mou povinností a největší radostí bude udržet Nejvyššího krále na hony daleko od sebemenšího náznaku nudy.“

V paláci najde uplatnění bezpočet nejrozumnějších povolání – služebníci a ministři, velvyslanci a generálové, kancléři a krejčí, šašci a hádankáři, pacholci u koní a chovatelé pavouků a desítky dalších, na které jsem zapomněla. Ani jsem nevěděla, že něco jako „mistr zábav“ vůbec existuje. Možná ale až do této chvíle neexistovalo.

„Přichystám ti potěšení, o jakých se ti ani nesnilo.“ Lockeův úsměv je nakažlivý. Bude působit jen potíže, o tom není pochyb. Potíže, na jaké absolutně nemám čas.

„Opatrně,“ řeknu, a poprvé tak na sebe upoutám Lockeovu pozornost. „Jistě bys nechtěl představivost svého krále podceňovat.“

„To jistě ne,“ řekne Cardan způsobem, který je pro mě obtížné interpretovat.

Locke se dál neochvějně usmívá. Vyskočí na stupínek, kde ho královská stráž v příštím okamžiku zadrží. Cardan je mávnutím ruky odvolá.

„Jestli ho jmenuješ mistrem zábav...“ vyhrknu ukvapeně, zoufale.

„Rozkazuješ mi snad?“ přeruší mě Cardan se zvednutým obočím.

Ví, že nemůžu říct ano, když je Locke v doslechu. „To jistě ne,“ procedím mezi zuby.

„Dobrá,“ opáčí a odtrhne ze mě pohled. „Jsem v dobrém rozmaru tvé žádosti vyhovět, Locke. Ta nuda už se nedá vydržet.“

Všimnu si, jak se Locke samolibě usměje, a musím se kousnout do tváře, abych Cardanovi nepřikázala rozhodnutí změnit. Jak ráda bych teď uplatnila svou moc a kochala se pohledem na jeho zlostný výraz!

Lákavé, ale hloupé řešení.

„Bývaly časy, kdy spolu Černé vrány, Skřivani a Sokoli soupeřili o srdce dvora,“ připomene Locke v narážce na jednotlivé frakce, které upřednostňují buď radovánky, umění nebo válčení. Frakce, které se za Eldreda těšily králově přízni a vzápětí upadaly v nemilost. „Teď nepatří srdce dvora nikomu kromě tebe. To se musí změnit.“

Cardan věnuje Lockeovi zvláštní pohled, jako by si snad poprvé byl ochoten připustit, že vládnutí může být i *zábava*. Jako by si představoval, jaké by to bylo vládnout bez mého vodítka.

Na opačném konci pódia konečně zahlédnu Pumu, vyzvědačku Stínového dvora. Bílé vlasy jí září kolem snědé tváře jako sva-tozář. Dává mi rukou znamení.

Představa, že budou Locke a Cardan spolu, se mi nelíbí. Nelíbí se mi způsob, jakým se hodlají bavit, ale musím to nechat být. Sestoupím z pódia a zamířím k Pumě. Stejně nemůžu proti Lockeovi nijak zakročit, ať už má v úmyslu pobavit krále jakkoli...

V půli cesty k Pumě se sálem rozlehne Lockeův zvučný hlas: „V Mléčném lese oslavíme svátek Loveckého měsíce. Nejvyšší král přislíbil hýřivou zábavu, o které budou bardi zpívat ještě dlouho potom!“

Všechno se ve mně sevře strachy.

Locke vytáhne z davu několik poletuch na vyvýšené pódium. Jejich duhově zbarvená křídla se v záři svíc celá třpytí. Nějaká víla se hurónsky zasměje, sáhne po Cardanově zdobeném poháru a vypije ho až do dna. Čekám, že Cardan vybuchne vzteky, že ji poníží nebo jí potrhá křídla, ale jen se usměje a křikne, ať přinesou víc pití.

Ať má Locke v rukávu cokoli, zdá se, že Cardan bude pro každou špatnost. Každou korunovaci v Zemi víl doprovází měsíc nezřízených radovánek – hoduje se, pije, soupeří se v hádankách, zápasí. Očekává se, že víly protančí své střevíce a od západu do východu slunce neustanou v tanci. Ale od Cardanovy korunovace uběhlo již pět měsíců a velká síň zůstává plná, poháry ze zvířecích rohů přetékají medovinou a hřebíčkovým vínem. Orgie neberou konce.

Elfhame už dlouho neměl tak mladého Nejvyššího krále a divoká, lehkomyšlná aura, která ho obklopuje, má na dvořany zhoubný vliv. Svátek Loveckého měsíce nastane již za pár dní, ještě před Taryninou svatbou. Jestli Locke hodlá rozdmýchávat plameny bohapustého hýření, jak dlouho může trvat, než dosáhne nebezpečně vysoko?

Zdráhavě se ke Cardanovi otočím zády. Jaký by to koneckonců mělo smysl, snažit se upoutat jeho pozornost? Nenávist, kterou ke

mně chová, je takového rázu, že udělá cokoli, aby se mi v rámci svého omezeného pole působnosti vzepřel. A vzpurnost je mu vlastní.

Vím, že mě odjakživa nenáviděl, a přesto se mi na kratičký, zvláštní čas zdálo, jako bychom si rozuměli, nebo v sobě dokonce našli zalíbení. A přestože naše nepravděpodobné spojení začalo pod pohrůžkou násilí, vyústilo v pakt, kterým se odevzdal do mé moci.

V důvěru, kterou jsem zradila.

Dříve mě mučil, protože byl naprosto znuděný, mladý, rozčarován a krutý. Teď má k útrapám, kterými mě po uplynutí doby jednoho roku zahrne, mnohem lepší důvody, a bude neobyčejně těžké udržet ho do té chvíle pod mou kontrolou.

Dojdu k Pumě. Vsune mi do dlaně složený papír. „Další Balekinův vzkaz pro Cardana,“ oznámí. „Tenhle se dostal až do paláce, než jsme ho zachytili.“

„Je stejný jako ty první dva?“

Přikývne. „Hodně podobný. Balekin se snaží králi vlichotit, aby ho přišel navštívit do jeho cely. Chce mu navrhnout nějakou dohodu.“

„To jistě chce,“ řeknu a jako už mnohokrát předtím mě zalije pocit vděčnosti za to, že mě osud zaval ke Stínovému dvoru a že mi moji přátelé neustále kryjí záda.

„Co budeš dělat?“ zeptá se mě.

„Půjdu za Balekinem sama. Jestli má pro krále návrh, bude o něm nejdřív muset přesvědčit mě.“

Koutkem úst se na mě pousměje. „Jdu s tebou.“

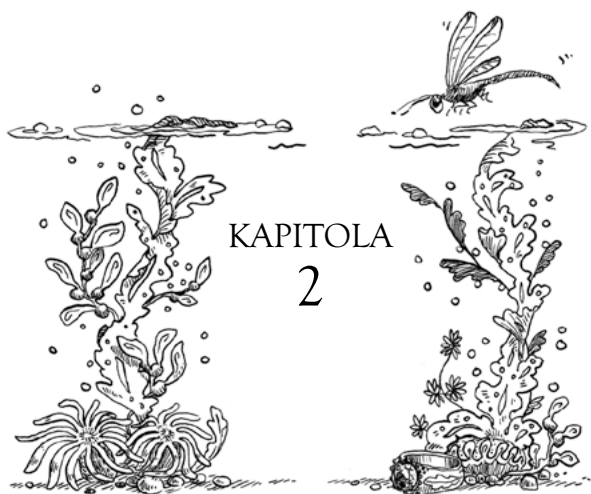
Letmo se ohlédnou k trůnu a udělám neurčité gesto. „Ne. Zůstaň tady. Pokus se dohlédnout na to, aby se Cardan nedostal do maléru.“

„*On sám* je tím malérem,“ podotkne, ale nezdá se, že by jí to dělalo vrásky.

Zamířím k chodbám, které vedou do paláce, když vtom zahlédnu Madoca, jak si mě napůl ukrytý v koutě prohlíží svýma kočičíma očima. Není dost blízko, aby se mnou mohl mluvit, ale kdyby byl, vím jistě, co by mi řekl.

Získat moc je mnohem snazší než si ji udržet.

Balekin je vězněn ve Věži zapomnění v severovýchodním cípu Inswealu, Ostrova nářku. Insweal je jedním ze tří ostrovů Elfhame. S ostrovy Insmire a Insmoor ho spojují pásy pevniny a obrovských balvanů, řídce porostlých jedlemi, kde žijí jen stříbrní jeleni a hrstka stromových víl. Na Insweal se lze dostat suchou nohou, pokud člověk dokáže přeskakovat z kamenu na kámen, projít sám Mléčným lesem a nevadí mu, že se aspoň trochu namočí.

Mně všechny ty věci vadí, a proto se rozhodnu pro jízdu na koni.

Jakožto králova senešalka mám k dispozici ty nejlepší koně z jeho stáji. Nikdy jsem nebyla dobrá jezdkyň, takže si raději vyberu od pohledu poddajnou klisnu s hebkou černou srstí a s hřívou zapletenou do složitých magických uzlů.

Vyvedu ji ze stáji a nechám si od gobliního podkoního přinést udidlo a uzdu.

Pak se vyšvihnu na koňský hřbet a zamířím k Věži. O balvany pod koňskými kopyty se tříští vlny. Vzduch vlhký od mořského příboje je prosycený solí. Insweal vyhlíží nepřátelsky – značná část jeho plochy je pustá a holá, všude se táhnou jen nedozírné černé skály s přílivovými jezírky a uprostřed nich se tyčí Věž, kterou jako tkanice proplétá chladná ocel.

Privážu koně k jednomu z černých kovových kruhů upevněných do věžního zdiva. Klisna nervózně zaržá a přitáhne ohon k tělu. Poplácám ji po hlavě a doufám, že ji to uklidní.

„Nezdržím se dlouho a pak odtud hned odjedeme,“ slíbím jí. Mrzí mě, že jsem se podkoního nezeptala na její jméno.

Když zabuším na těžká dřevěná vrata, necítím se o mnoho lépe než moje klisna.

Ve dveřích se objeví velká postava s tělem porostlým srstí. Má na sobě překrásnou tepanou zbroj, z níž tu a tam vyčuhují plavé chlupy. Je to zjevně voják, což dříve znamenalo, že se mnou bude slušně zacházet, aby si to nerozházel u Madoca, ale teď to znamená pravý opak.

„Jsem Jude Duarteová, senešalka Nejvyššího krále,“ představím se. „Jsem tu kvůli královské záležitosti. Pusťte mě dovnitř.“

Ustoupí stranou a přitáhne dveře k sobě. Vstoupím do potemnělé haly Věže zapomnění. Mé oči si na nedostatek světla zvykají velmi pomalu. Nemám schopnost vidět ve tmě jako víly. Jsou zde přinejmenším další tři členové stráže, ale vnímám je pouze jako nejasné siluety.

„Předpokládám, že jdete za princem Balekinem,“ ozve se hlas ze zadní části haly.

Nahání mi hrůzu, že mluvčího nevidím, ale snažím se svou úzkost nedat nijak najevo. „Zaveďte mě k němu,“ odpovím a přikývnu.

„Vulcibere,“ poručí hlas. „Doprovod' slečnu.“

Věž zapomnění dostala své jméno podle toho, že slouží jako nucený azyl pro ty, které se panovník rozhodne vyškrtnout z paměti dvora. Většinu zločinců stihne trest v podobě kletby, válečného tažení či jiného vrtošivého rozsudku víl. Kdo skončí tady, ten si to musel rozházet u někoho hodně vlivného.

Stráž tvoří vesměs vojáci, jejichž charakter tomuto ponurému a opuštěnému místu odpovídá, nebo je chce jejich velitel naučit pokoře. Přelétnu zrakem po přítomných a nevím, k jakému druhu patří.

Vulciber ke mně přistoupí. To on mi přišel otevřít. Svým huňatým obočím a dlouhými končetinami se alespoň částečně podobá trollovi.

„Běžte,“ zavelím.

Zpraží mě pohledem. Nevím přesně, co mu na mně vadí – že jsem člověk, že jsem králův kancléř nebo že prostě narušuji jeho poklidný večer. Neptám se. Sestupuji za ním po kamenném schodišti do vlhké, minerály prosycené temnoty. Vzduch je ztěžklý vůní hlíny s příměsí hnilobného, houbovitého zápachu, který nedokážu identifikovat.

Když tma příliš zhoustne, zastavím se. Mám strach, abych nezakopla. „Rozsviť lampy,“ poručím.

Vulciber se ke mně přiblíží. Tvář mi ovane jeho dech, z něhož je cítit mokré listí. „A když nerozsvítím?“

Z pouzdra v rukávu mi do dlaně vklouzne úzký nůž. Přitlačím mu jeho hrot k tělu těsně pod žebry. „To ti neradím.“

„Ale přece nevidíte,“ namítne, jako bych na něho zkoušela nějaký nekalý trik, když jsem se navzdory jeho očekávání nedala zastrašit.

„Možná mám prostě jen radši trochu víc světla,“ vysvětlím pokud možno vyrovnaným hlasem, ačkoli mi srdce tluče na poplach a začínají se mi potit dlaně. Jestli budeme muset bojovat na schodech, bude lepší, když zaútočím rychle a nelítostně, protože více než jeden pokus pravděpodobně mít nebudu.

Vulciber ode mě a mého nože poodstoupí. Slyším jeho kroky, jak ztěžka dopadají na mokrou dlažbu, a začnu je počítat pro případ, že bych se za ním musela poslepu vydat. Pak ale do tmy zazáří zelené světlo pochodně.

„Tak jdete, nebo co?“ zavrčí.

Schodiště míjí několik cel. Některé jsou prázdné, v jiných jsou vězni tak daleko od mříží, že k nim už světlo z pochodně nedosvítí. Nikoho z nich nepoznám, až toho posledního.

Princ Balekin má přes černé vlasy nasazenou čelenku připomínající jeho královský původ. Nezdá se, že by ho jeho tísnivá situace vyváděla z míry. Navlhlou kamennou dlažbu kryje trojice koberců. Sedí na vyřezávané židli a prohlíží si mě přivřenýma sovíma očima. Na malém elegantním stolku spočívá zlatý samovar. Balekin otočí kličkou a křehký porcelán se naplní aromatickým čajem. Jeho vůně mi připomene mořské řasy.

Ani svým elegantním dojmem však nemůže popřít, že se nachází ve Věži zapomnění. Vysoko při zdi poletují rudé můry.

Když Balekin prolil krev Nejvyššího krále, krůpěje jeho krve se proměnily v mury, které se na několik nezapomenutelných okamžiků vznesly do vzduchu a vzápětí klesly k zemi. Myslela jsem, že zemřely, ale očividně otcovraha následují, aby mu připomínaly jeho hřích.

„Lady Jude ze Stínového dvora,“ přivítá mě, jako by věřil, že to na mě udělá dojem. „Mohu vám nabídnout šálek čaje?“

V jedné z okolních cel se něco pohne. Napadne mě, jak asi jeho čajové dýchánky vypadají, když tu nejsem.

Nijak mě netěší, že ví o mém působení u Stínového dvora nebo o mé spojitosti s ním. Ale dočista překvapená také nejsem, vždyť princ Dain, který na naši výzvědnou skupinu dohlížel, byl Balekinův bratr. A jestliže Balekin o existenci Stínového dvora věděl, pak mohl poznat jednoho z nás, který ukradl Nejvyšší korunu a vložil ji do rukou Doubkovi, aby ji mohl posadit Cardanovi na hlavu.

Balekin má všechny důvody pro to, aby mě tu neviděl rád.

„Čaj musím s politováním odmítnout,“ řeknu. „Nezdržím se dlouho. Pokud vím, zaslal jste Nejvyššímu králi nějakou korespondenci. Jednalo se o určitou dohodu, že? Nebo výhodný obchod? Pokud k tomu máte co říci, král si rád vaše slova v mém zastoupení vyslechne.“

Zkroutí rty do ošklivého šklebu. „Myslíš si, že nemám moc,“ sykne. „Ale pořád jsem princ, dokonce i tady. Vulcibere, buď tak laskav a ukaž naší půvabné lady, co je to políček.“

Udeří otevřenou dlaní a rychleji, než bych čekala. Jeho ruka hlasitě pleskne o mou tvář, po níž se mi rozlije palčivá bolest a zmocní se mě vztek.

Do pravé dlaně mi opět vklouzne nůž, a nyní i do levé.

Vulciber se zatváří dychtivě.

Pýcha mi velí bojovat, ale strážce je větší než já, navíc toto prostředí důvěrně zná. Náš střet by neskončil pouhým oťukáváním. Přesto mě ovládne touha ho pokořit, touha vymlátit mu z tváře jeho blahosklonný výraz.

Nakonec nad ní zvítězím. *Pýcha je pro rytíře*, připomenu si, *ne pro zvědy*.

„*Přívabná lady*,“ procedím mezi zuby s pohledem upřeným na Balekina a zvolna zasunu nože do pouzder. Natáhnu prsty a dotknu se obličeje. Vulciber mě udeřil tak silně, až jsem si prokousla vnitřek tváře. Vyplivnu krev na kamennou dlažbu. „Jaká lichotka. Ukradla jsem vám korunu, takže myslím, že se nad určité silné emoce dokážu povznést. Zvláště když se dostaví i s komplimentem. Podruhé už mou trpělivost ale nezkoušejte.“

Vulciber náhle znejistí.

Balekin usrkne čaj ze svého šálku. „Na to, že sem nepatříš, jsi dost prostořeká.“

„A proč bych snad nebyla?“ opáčím. „Mluvím hlasem Nejvyššího krále. Myslíte, že by se namáhal vážit cestu až sem, že by se vzdal pohodlí svého paláce a svých potěšení jenom proto, aby ztrácel čas se starším bratrem, který s ním odjakživa velmi hrubě zacházel?“

Balekin se na křesle nakloní dopředu. „Rád bych věděl, kam si myslíš, že tím míříš.“

„A já bych ráda věděla, jakou zprávu od vás mám králi předat.“

Balekin si mě prohlíží – nezraněná tvář mi jistě hoří rozčile-

ním. Opět se opatrně napije. „Slyšel jsem, že když se lidé zamilují, prožívají podobné pocity, jako když mají strach. Srdce vám bije rychleji. Máte zostřené smysly. Točí se vám hlava a někdy se dostaví i závratě.“ Pohlédne na mě. „Je to tak? Jestli je možné tyto dvě věci zaměnit, hodně by to o vašem druhu vysvětlovalo.“

„Nikdy jsem zamilovaná nebyla,“ namítnu. Snaží se mě zneróznit, ale to nehodlám připustit.

„A ano, ovšem, umíte lhát,“ podotkne. „Chápu, proč se Cardanovi hodíš. Proč ses hodila i Dainovi. Udělal to chytře, že tě zapojil do svého malého gangu ztracených existencí. Dobře tušíš, že tě Madoc ušetří. Můžeš o mém bratrovi tvrdit, co chceš, ale byl i náramně nesentimentální.“

Co se mne týče, sotva jsem si tě všiml, a pokud přece, pak jenom proto, abych Cardana tvými úspěchy popíchl. Ale musím uznat, že máš něco, co Cardan nikdy neměl: *ambice*. Kdybych si to uvědomil dřív, měl jsem teď korunu na hlavě já. Ale myslím, že i ty ses ve mně spletla.“

„Opravdu?“ Tohle se mi nebude líbit.

„Žádnou zprávu pro Cardana ti nedám. Dostane se k němu jinou cestou, a to velmi brzy.“

„Potom jste plýtvat svým i mým časem,“ odpovím podrážděně. Vážila jsem sem dlouhou cestu, nechala jsem si ublížit, nechala jsem se vystrašit – a k ničemu.

„Ach ano, čas,“ řekne. „Je vidět, že se ti ho nedostává, smrtelnice.“ Kývne na Vulcibera. „Je čas naši lady vyprovodit.“

„Jdeme,“ zavelí strážce a nepříteliš ohleduplně mě postrčí ke schodišti. Cestou se ještě po Balekinovi ohlédnou. V zeleném svět-

le pochodní se tváří stroze. K mému nelibému zjištění se až příliš podobá Cardanovi.

Chvilí stoupám po schodech, když vtom se mezi mřížemi protáhne ruka s dlouhými prsty a chňapne mě za kotník. S úlekem ztratím rovnováhu a skončím na zemi s odřenými dlaněmi a potlučenými koleny. Stará bodná rána uprostřed mé levé ruky se s palčivou bolestí připomene. Tak tak že se neskutálím dolů ze schodů.

Vedle sebe spatřím pohublý obličej víly. Ocas obtočila kolem jedné z mříží. Z čela se jí stáčíjí vzhůru krátké rohy. „Znala jsem tvou Evu,“ řekne a oči jí přitom ve tmě planou. „Znala jsem tvou matku. Znala jsem tolik jejích malých tajemství.“

Vyškrábu se na nohy a co nejrychleji vyběhnu po schodech nahoru. Srdce mi buší ještě rychleji, než když jsem měla bojovat potmě s Vulciberem. Ze splašeného, přerývaného dechu mě rozbolí plíce.

Na vrcholku schodiště si otřu bolavé ruce o dublet a pokusím se získat ztracené sebeovládání.

„Málem bych zapomněla,“ obrátím se k Vulciberovi, když opět popadnu dech. „Nejvyšší král mi dal listinu s novými nařízeními. Týkají se několika drobných změn ve způsobu, jakým se má zacházet s jeho bratrem. Mám ji v sedlové brašně. Kdybyste byl tak laskav a následoval mě...“

Vulciber vrhne tázavý pohled na muže, který ho se mnou za Balekinem poslal.

„Běž, ale nezdržuj se,“ řekne postava ze stínů.

Vulciber mě vyprovodí velkými vraty z věže ven. Na černých skalách se ve svitu měsíce leskne slaná mořská tříšť. Připomínají

pocukrované ovoce. Snažím se soustředit se na strážce a nevracet se ke zvuku matčina jména, které jsem tolik dlouhých let neslyšela, až jsem na okamžik nevěděla, proč by pro mě něco mělo znamenat.

Eva.

„Ten kůň má jenom udidlo a uzdu,“ zarazí se Vulciber a při pohledu na černou klisnu uvázanou ke zdi svraští čelo. „Říkala jste, že...“

Bodnu ho do paže drobnou jehlicí, kterou nosívám v podšívce dubletu. „Lhála jsem.“

Chvíli mi trvá, než ho vytáhnu nahoru na koně a přehodím přes hřbet. Klisna naštěstí reaguje na běžné vojenské povely, včetně toho, že si má kleknout. Snažím se neztrácet čas, aby snad někoho ze strážců nenapadlo nás přijít zkontrolovat, ale přeje mi štěstí. Než všechno připravím a vyšvihnu se na koně, nikdo se neobjeví.

Další důvod zamířit na Insweal raději na koni než pěšky – člověk nikdy neví, co s sebou zpátky poveze.

„Jsi v čele výzvědný skupiny,“ řekne Šváb při pohledu na mě a mého zajatce. „To ale znamená, že na to musíš chodit od lesa. Spolíhat se jen na sebe je dobrý způsob, jak se nechat chytit. Příště si s sebou vezmi někoho z královské stráže. Vezmi někoho z nás. Vezmi si hejno poletuch nebo opilýho sprigana. Ale pro boha živýho, prostě si s sebou někoho vezmi.“

„Hlídat někomu záda je ideální příležitost, jak mu do nich vrazit nůž,“ připomenu mu.

„Mluvíš jako Madoc,“ zabručí Šváb a podrážděně odfrkne svým dlouhým, zkrouceným nosem. Sedí na dřevěném stole Stínového dvora, v doupěti špionů ukrytém hluboko v podzemních chodbách Elfhamského paláce. Opaluje nad plamenem hroty šípů do kuše a potírá je štědrrou vrstvou mazlavého dehtu. „Jestli nám nevěříš, stačí říct. Nějak jsme se dohodli, můžem se dohodnout jinak.“

„Tak jsem to přece nemyslela,“ ujistím ho a na dlouhou chvíli svěším hlavu na předloktí. Opravdu jim věřím, jinak bych s nimi tak otevřeně nemluvila. Přesto je na mně znát podráždění.

Sedím naproti Švábovi a jím sýr, chléb s máslem a jablko. První jídlo toho dne. Také to můj žaludek dává hlasitě najevo – další připomínka toho, že mé tělo funguje jinak než jejich. Ještě jsem neviděla vílu, které by kručelo v břiše.

Možná jsem tak nedůtklivá jenom z hladu. Tvář mě palčivě štípe, a přestože jsem situaci obrátila ve svůj prospěch, bylo to o vlasek, i když si to odmítám připustit. Navíc jsem nezjistila, co vlastně chce Balekin sdělit Cardanovi.

Čím jsem vyčerpanější, tím snadněji dělám chyby. Lidské tělo má svá omezení. Brzy vyhladoví, onemocní a opotřebuje se. Vím to, ale zároveň si uvědomuji, o co všechno je třeba se postarat.

Vedle nás sedí spoutaný Vulciber s páskou přes oči.

„Chceš sýr?“ zeptám se ho.

Strážce nesrozumitelně zavrčí a zatlačí do pout, aby zjistil, jak jsou pevná. Už je vzhůru několik minut, a čím déle jsme na něj nepromluvili, tím více ho to znepokojovalo.

„Co tady dělám?“ zařve konečně a lomcuje židli sem a tam. „Pusťte mě!“ Židle se převrátí a stáhne ho k zemi, kde zůstane ležet na boku. Mermomocí se snaží z pout vyprostit.

Šváb pokrčí rameny, vstane a strhne mu pásku z očí. „Zdravíčko,“ řekne.

Na opačné straně místnosti si Puma čistí nehty dlouhým nožem ve tvaru půlměsíce. Přízrak sedí v koutě tak tiše, že mám chvílemi pocit, že tam vůbec není. Scéně přihlíží několik nových

rekrutů, které zajímá, co se bude dít dál – mladík s vrabčími křídly, tři sprigani a děsivá temná sluagh. Nejsem na publikum zvyklá.

Vulciber zůstane na Švába civět. Prohlíží si jeho zelenou gobliní kůži, oči s oranžovými odlesky, dlouhý nos a čupřinu vlasů na jinak holé hlavě. Pak přelétne pohledem po místnosti.

„Tohle Nejvyšší král nedovolí,“ pronese.

Smutně se na něj usměje. „Nejvyšší král nemá o ničem poněti, a až ti vyříznu jazyk, těžko se to od tebe dozví.“

Sledovat, jak v něm narůstá strach, mě naplňuje téměř smyslupným uspokojením. Já, která jsem v životě neměla prakticky žádnou moc, si na takový pocit musím dávat pozor. Stoupá mi do hlavy příliš rychle, jako čarovné víno.

„Budu hádat,“ řeknu a s vypočítavě chladným pohledem se k němu konečně otočím čelem. „Myslel sis, že mě udeříš a že se to obejde bez následků.“

Při mých slovech sebou mírně cukne. „Co po mně chcete?“

„Kdo říká, že chci něco konkrétního?“ opáčím. „Možná chci jen odplatu...“

Jako kdybychom to měli nacvičené, Šváb vytáhne zpoza opasku obzvláště hrozivý nůž a podrží ho nad zajatcem. Pak se na Vulcibera seshora zašklebí.

Puma zvedne pohled od své manikúry a pobaveně Švába sleduje. „Vidím, že podívaná začala.“

Vulciber sebou začne v poutech zmítat a hází hlavou dopředu a dozadu. Dřevěná židle slyšitelně zapraská, ale jeho úvaz jen tak nepovolí. Ještě několikrát se namáhavě nadechne a pak ochabne.

„Prosím,“ zašeptá.

Dotknu se brady, jako by mě právě něco napadlo. „Nebo bys nám mohl pomoci. Balekin chtěl s Cardanem o něčem vyjednávat. Mohl bys mi o tom něco povědět.“

„Nic o tom nevím,“ namítne zoufale.

„Škoda.“ Pokrčím rameny, nabodnu nožem další kousek sýra a vložím si ho do úst.

Vulciber se zadívá na Švába a jeho šeredný tesák. „Ale znám jedno tajemství. Má větší cenu než můj život, větší cenu než to, co měl Balekin s Cardanem za lubem. Když vám ho prozradím, chci, abyste mi dali své slovo, že mě dnes pustíte.“

Šváb se na mě podívá a já pokrčím rameny. „Dobrá,“ souhlasí Šváb. „Jestli je tvoje tajemství opravdu takovýho rázu, tak nám tu odpřisáhni, že se o své dnešní návštěvě nikdy nikomu ani slůvkem nezmíniš, a pověz nám ho. Pak tě vrátíme mamince živýho a zdravýho.“

„Královna Podmoří,“ vyhrkne Vulciber dychtivě. „Její lidi večer vylízájí z moře a našeptávají Balekinovi. Dokážou se dostat do věže, i když nevíme kudma, a nechávají mu tam lastury a žraločí zuby. Vyměňují si zprávy, ale nedokážeme je rozluštit. Kolujou zvěsti, že královna Orlagh hodlá porušit dohodu se zemí a že informace od Balekina použije k tomu, aby Cardana zničila.“

Zvažovala jsem leccos, co by mohlo Cardanovu vládu ohrozit, ale na Podmořany jsem nepomyslela. Královna Orlagh má jedinou dceru Nicasii. Vyrůstala na souši a dostala se do úzkého okruhu Cardanových přátel. Už v minulosti jsem se s Nicasíí, podobně jako s Lockem, střetla. A nebylo to nic příjemného.

Ale měla jsem za to, že Cardanovo přetrvávající přátelství s Nicasií znamená, že Orlagh jeho vládu schvaluje.

„Pokud ještě nějaká výměna informací proběhne,“ řeknu, „při- jdeš hned za mnou. A pokud uslyšíš cokoli jiného, co si myslíš, že by mě mohlo zajímat, vyřídíš mi to jakbysmet. Jasně?“

„Na ničem takovém jsme se nedomluvili,“ protestuje Vulciber.

„Pravda,“ připustím. „Řekl jsi nám příběh a byl dobrý. Dnes tě necháme jít. Ale chci, abys věděl, že se ti můžu odvděčit daleko lépe než někdo, kdo zavraždil vlastního otce a nemá a nikdy nebude mít královu přízeň. Jsou i lepší místa pro službu, než je Věž zapomnění – a čekají na tebe. Spolu se zlatem. A se všemi odměnami, které ti sice Balekin může slíbit, ale stěží takové sliby splní.“

Věnuje mi zvláštní pohled. Jako by přemýšlel, jestli by z nás opravdu mohli být spojenci, přestože mě udeřil a já ho přiotrávila. „Co když lžete?“ pronese.

„Za odměny ručím,“ ujistí ho Šváb. Přikročí k němu a tesákem mu přeřízne pouta.

„Slibte mi, že mě z Věže přesunete jinam,“ žádá Vulciber. Tře si rozbolavělá zápěstí a pokouší se vstát. „A budu vás poslouchat tak, jako by ke mně mluvil sám král.“

Puma se zasměje a potměšile na mě mrkne. Nikdo sice neví, že mám Cardana plně ve své moci, ale všichni vědí, že jsme uzavřeli dohodu, která mě opravňuje k tomu provádět za něj většinu běžných rozhodnutí, a že Stínový dvůr pracuje přímo pro krále a dostává od něj zaplacení.

Hraju Nejvyššího krále v jejím slavnostním představení, vyjádřil se jednou Cardan v mém doslechu. Šváb a Puma se zasmáli, Přízrak ne.

Svou úmluvu stvrdíme vzájemnou přísahou. Potom Šváb zaváže Vulciberovi oči a vyvede ho z Hnízda do podzemního labyrintu. Přízrak si ke mně přisedne.

„Pojď, zašermujeme si,“ řekne a ukradne mi kousek jablka z talíře. „Aspoň si na mně vybiješ trochu té vřící zlosti.“

Na chvíli mě to rozesměje. „Nezahrávej si. Ani nevíš, co mi dá práce, držet se pořád na uzdě.“

„Uzda by se mohla přetrhnout,“ namítne a upře na mě své oříškově hnědé oči. Víím, že je částečně člověk – je to patrné z tvaru jeho uší i z jeho světlých vlasů, které jsou mezi vílami neobvyklé. Ale nic mi o sobě nikdy nevyprávěl a tady, na utajeném místě plném tajností, se ho vyptávat nechci.

Ačkoli mě Stínový dvůr nemusí poslouchat, všichni čtyři jsme složili přísahu. Slíbili jsme, že budeme chránit osobu i úřad Nejvyššího krále a že se budeme starat o bezpečí a blaho Země víl s cílem bránit krveprolití a rozmnožovat její poklady. Tak jsme přísahali. Tak mě nechali přísahat, ačkoli mě má slova magicky nezavazují tak jako je ta jejich. Ale zavázala jsem se svou ctí a jejich vírou v to, že nějakou čest mám.

„Za uplynulé dva týdny se Šváb hned třikrát setkal s králem. Učí ho zlodějskému umění. Jestli si nedáš pozor, bude z něho brzy lepší zvěd než ty.“ Přízrak byl jmenován členem královské stráže, což mu umožňuje dohlížet na Cardanovu bezpečnost, ale také poznávat jeho zvyky.

Povzdechnu si. Padla už tma a mně ještě do úsvitu zbývá vyřešit tolik věcí. Přesto je těžké odmítnout jeho pozvání k cvičnému souboji, zvláště když popíchlo mou pýchu.

Navíc mou odpověď uslyší i noví zvědové. Najali jsme další členy, kteří po vyvraždění královské rodiny přišli o práci. Svě vyzvědače měl každý princ nebo princezna a teď je zaměstnáváme všechny my. Sprigani jsou opatrní tajnostkáři, ale zase hned vyslídí každý skandál. Mladík s vrabčími křídly je zelenáč, jako jsem před časem byla i já. Chci, aby všichni Stíni věděli, že před výzvami necouvám.

„Skutečný problém nastane, až někdo našeho krále naučí, jak zacházet s mečem,“ podotknu. Vzpomenu si na Balekina, který se z Cardana marně snažil udělat bojovníka, i na to, jak Cardan prohlásil, že jeho jedinou ctností je, že nikdy nikoho nezabil.

Tuto ctnost s ním bohužel nesdílím.

„Myslíš?“ řekne na to Přízrak. „Možná ho to budeš muset naučit sama.“

„Pojďme,“ uzavřu náš rozhovor a vstanu. „Uvidíme, jestli dnes něco naučím tebe.“

Při těch slovech se Přízrak dá do upřímného smíchu. Byl to sice Madoc, kdo mě vycvičil v šermu, ale dokud jsem se nepřipojila ke Stínům, znala jsem pouze jeden druh boje. Přízrak se v této oblasti pohybuje mnohem déle a má mnohem více zkušeností.

Vyкроčím za ním do Mléčného lesa, kde v hnízdech vysoko ve větvích stromů s bílou kůrou bzučí včely s černými žihadly. Kořenoví skřítky spí. Moře doráží na skalnaté ostrovní pobřeží. Jakmile zaujmeme pozice, svět kolem nás jako by utichl. Navzdory únavě si mé svaly všechny zautomatizované pohyby dobře pamatují.

Tasím svůj Smrtihlav. Téměř ve stejné chvíli na mě Přízrak zaútočí. Špičku meče mířící k srdci v poslední chvíli srazím stranou a strhnu čepel k jeho boku.

„Zase tolik jsi ze cviku nevyšla,“ připouští mezi údery, zatímco navzájem zjišťujeme hranice svých možností.

Neví nic o tom, že každý den před zrcadlem tvrdě trénuji, stejně jako neví o mých dalších praktikách, kterými se snažím povznést nad lidskou nedokonalost.

Coby senešalka Nejvyššího krále a de facto vládkyně celého Elfhame musím neustále něco studovat. Vojenské závazky, zprávy od vazalů, požadavky ze všech koutů země psané nejrůznějšími jazyky. Ještě před několika měsíci jsem chodila do školy a psávala domácí úlohy, které mi učitelé opravovali. Představa, že si dokážu poradit se vším, se zdá tak nemožná jako upříst slámu ve zlato, ale přesto zůstávám každou noc vzhůru až do pozdního rána a právě o nemožné se snažím.

V tom spočívá problém loutkové vlády: samo od sebe nic fungovat nebude.

Ukáže se, že adrenalin na dlouho zkušenosti nenahradí.

Po ověření mých základních šermířských dovedností Přízrak přikročí ke skutečnému boji. Zlehka tančí po trávě, takže jsou jeho kroky sotva slyšet. Znovu a znovu na mě útočí v jedné závrtné ofenzívě. Zoufale jeho výpady odrážím a soustředím mysl jenom na tento boj. Všechny mé obavy ustoupí do pozadí a má pozornost se zостří. I vyčerpání ode mě odlétne jako chmýří z pamelišky.

Je to úžasný pocit.

Střídavě se napadáme a kryjeme, uhýbáme a útočíme, postupujeme vpřed a stahujeme se vzad.

„Chybí ti lidský svět?“ zeptá se. S úlevou zjišťuji, že se mu vysílením zadržává dech.

„Ne,“ řeknu. „Vlastně ho ani neznám.“

Znovu zaútočí. Jeho meč protne tmou jako stříbrná ryba mořskou hlubinu.

Sleduj meč, ne vojáka, připomínal mi mnohokrát Madoc. Ocel nikdy neklame.

Naše zbraně o sebe břinkají, zatímco kolem sebe kroužíme. „Něco si musíš pamatovat.“

Vzpomenou si na jméno své matky, které ta žena za mřížemi ve Věži zapomnění zašeptala do tmy.

Příznak předstírá pohyb na jednu stranu a v zadumání mi až příliš pozdě dojde, k čemu se chystá. Naplocho mě udeří čepelí do ramene. Kdyby v poslední chvíli nestočil meč stranou, mohl mi rozseknout rameno. Takhle z toho bude jen pořádná zhmožděnina.

„Nic důležitého,“ řeknu a snažím se nevnímat bolest. Hru na odvedení pozornosti můžeme hrát oba. „Tvé vzpomínky jsou možná jasnější než moje. Co si pamatuješ?“

Pokrčí rameny. „To, co ty. Narodil jsem se tam.“ Bodne, ale podaří se mi jeho ránu vykryt. „Ale před sto lety to tam asi vypadalo jinak než teď.“

Povytáhnu obočí, odrazím další jeho úder a odtančím z jeho dosahu. „Byl jsi šťastné dítě?“

„Měl jsem v sobě magii. Jak bych mohl nebýt?“

„Magie,“ řeknu a nečekaným zkrutem – Madocova škola – mu vyrazím meč z ruky.

Překvapeně na mě zamrká. Oříškové oči. Zkřivená ústa pootevřená údivem. „Ty ses...“

„Zlepšila?“ doplním místo něj a samou radostí zapomenu na škubavou bolest v rameni. Cítím se jako vítěz, ale kdybychom skutečně bojovali, zraněné rameno by mi závěrečný výpad znemožnilo. Přesto mě jeho údiv nadchne snad víc než vítězství.

„Je dobře, že Doubek bude vyrůstat tak, jak my jsme nemohli,“ řeknu po chvíli. „Daleko od viliho dvora. Daleko od tohoto všeho.“

Když jsem naposledy bratříčka viděla, seděl na stole ve Viviezině bytě a učil se násobilku, jako by to byla zábavná hříčka. Jedl u toho slané sýrové provázky a smál se.

„Až navrátí se král,“ zarecituje Přízrak z balady, „*růžové lístky zaskví se na schodech a po všem hněvu zůstane jen vzdech*. Ale jak bude tvůj bratr vládnout, když mu na Elfhame zůstanou jen mlhavé vzpomínky, podobně jako nám na svět lidí?“

Euforie z vítězství ze mě náhle vyprchá. Přízrak se na mě pousměje, jako by chtěl dopad svých slov zmírnit.

Poodejdu k nedalekému potoku a ponořím do něj ruce. Chladivá voda působí na unavené dlaně jako balzám. Naberu vodu do hrstí a s rozkoší ji hltavě polykám. Chutná po jehličí a bahně.

Myslím na Doubka. Docela obyčejného viliho chlapce, kterého krutost přímo nevábila, ale ani jí nebyl zcela prostý. Kterého starostlivá Oriana chovala jako ve vatě a úzkostlivě ho chránila před vším, co by ho mohlo rozrušit. Teď si zvyká na cereálie plné cuk-

ru, animované seriály a život bez zrady. Připomenu si, jaký nával euforie jsem pocítila ze svého drobného vítězství nad Přízrakem, vzrušení, které se mě zmocňuje z vědomí, že třímám v rukou skutečnou moc, i znepokojující uspokojení, které mi Vulciber přinesl, když jsem ho zmáčkla v hrsti. Je pro Doubka lepší, že je těchto impulzů ušetřen, nebo bez nich naopak nebude moct vládnout?

A když jsem teď chuť moci poznala, budu se zdráhat se jí vzdát?

Otřu si mokřýma rukama obličej a tyto myšlenky raději zaplaším.

Nic jiného než přítomný okamžik neexistuje. Je jen zítra a dnes a teď a brzy a nikdy.

Vydáme se zpět k paláci, zatímco se obloha za úsvitu zbarví do zlatova. V dálce zaslechnu jelena a dunění bubnů.

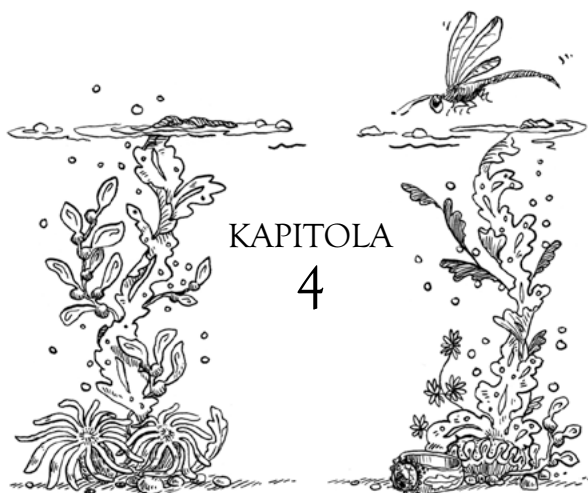
V půli cesty na mě Přízrak pokývne hlavou. „Dnes večer jsi mě porazila. Věckrát už se to nestane.“

„Když to říkáš,“ odpovím s pobaveným úsměvem.

Když se konečně dostanu do paláce, slunce už je vysoko na obloze a já netoužím po ničem jiném než se pořádně vyspat. Ale když dojdou ke svým komnatám, zjistím, že na mě někdo u dveří čeká.

Má sestra Taryn.

„Máš na tváři pěknou modřinu,“ promluví na mě poprvé za posledních pět měsíců.

Tarynin účes doplňuje vavřínový věnec a její dlouhé šaty mají něžně hnědý odstín protkaný zelenými a zlatými nitkami. Oblečení zdůrazňuje křivku jejích boků a ňader, které jsou mezi vílami, jejichž útlá těla bývají mnohdy téměř průsvitná, něčím nevídaným. Šaty jí sluší a něco půvabného je i ve způsobu, jakým teď drží ramena. Je jako zrcadlo, které mi ukazuje obraz někoho, kým jsem mohla být, ale nejsem.

„Je pozdě,“ zamumlám rozpačitě a odemknu dveře do pokoje. „Nečekala jsem, že někdo ještě bude vzhůru.“ Už se naplno rozednilo. Všechno v paláci utichlo a tak to zůstane až do odpoledne, kdy začne po chodbách pobíhat služebnictvo a kuchaři zatápět. Dvořané vstanou ze svých lůžek až mnohem později, po setmění.

Přestože jsem si ji tolik přála vidět, teď když ji mám před sebou, jsem z toho celá nervózní. Něco musí chtít, jinak by zničehonic takové úsilí nevynaložila.

„Byla jsem tu už dvakrát,“ podotkne a vejde za mnou dovnitř. „Nezastihla jsem tě. Tentokrát jsem se rozhodla počkat, i kdybych měla čekat celý den.“

Rozsvítím lampy. Venku je sice už světlo, ale mé komnaty se nacházejí příliš hluboko v nitru paláce a nemají okna. „Vypadáš dobře.“

Mávnutím ruky mou škrobenou zdvořilost odmítne. „Hele, to spolu chceme bojovat věčně? Chci, abys mi šla s květinovou členkou ve vlasech na svatbu a tančila tam. Přijede Vivienne. I s Doubkem. Madoc slíbil, že tě nechá na pokoji. Prosím tě, řekni, že přijdeš.“

Vivi přivede Doubka? V hloubi duše zaúpím a horečně přemýšlím, jestli existuje způsob, jak jí to vymluvit. Možná je to tím, že je to má starší sestra, ale někdy jí dělá značné potíže mě brát vážně.

Klesnu na pohovku, Taryn si přisedne.

Znovu se pozastavím nad tím, že tu se mnou je. Nad tím, jestli bych po ní měla chtít, aby se mi omluvila, nebo jestli to mám nechat plavat, jak očividně navrhuje.

„Fajn,“ řeknu a vzdám to. Příliš mi chyběla, než abych chtěla riskovat, že ji znovu ztratím. Kvůli tomu, že jsme sestry, se budu snažit zapomenout, jaký to byl pocit se s Lockem líbat. A ve svém vlastním zájmu se budu snažit zapomenout na to, že věděla, jakou hru se mnou Locke celou tu dobu hraje.

Budu tančit na její svatbě, ačkoli to bude jako tančit po nožích.

Sáhne do tašky u nohou a vytáhne z ní mou plyšovou kočku a hada. „Na,“ řekne. „Myslím, že jsi je tam nechtěla nechat.“